

Stefanie Hasse, Julia K. Stein

Akademie časů

Rozhodující
vteřina

Albatros

Akademie času (2) Rozhodující vteřina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Stefanie Hasse, Julia K. Stein

Akademie času (2): Rozhodující vteřina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stefanie Hasse, Julia K. Stein

Akademie času

Rozhodující
vteřina

Přeložila Tereza Eliášová

Albatros

First published in Germany under the title

TIME TRAVEL ACADEMY:

SEKUNDE DER ENTSCHEIDUNG

by Stefanie Hasse and Julia K. Stein

with illustrations by Melanie Korte

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2023

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany

© Albatros, 2025

Translation © Tereza Eliášová, 2025

Illustrations © Tomáš Kopecký, 2025

ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-07755-0

ISBN e-knihy 978-80-00-07767-3 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07768-0 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07760-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Nicovi a Jojo

1

Auvajs. Dostal jsem tupou ránu do hlavy a zapotácel jsem se. Ale než jsem stihl pochopit, co se to děje, přišla vlna nepříjemných úderů do zad. Bum, bum, bum. Zalapal jsem po dechu a zvedl jsem hlavu. Pak se někdo nahlas rozesmál, kromě jiných se hihňala i Kira, taková moje nejlepší „kámoška“ z 6. C. Sněhová koule, co mi přistála na hlavě, mi stékala po krku za límec a jako studená polévka dolů po zádech. Byl to slizký, ledový pocit, naskočila mi husí kůže a náladu mi to zrovna nevylepšilo.

Toužebně jsem zavzpomínal na dobu strávenou na Akademii času a na ten neuvěřitelný zážitek, kdy jsem při antigravibalu vznášel ve vzduchu. Jak rád bych vystoupal vzhůru, doplachtil ke Kiře a strčil jí za límec kabátu obrovskou sněhovou kouli nebo ji zasypal pěknou vrstvou sněhu. Ale ne. Akademie času mi dneska zas připadá jako něco, co jsem si vymyslel. Teď ale upřímně. Když ve vašem okolí nic nenasvědčuje tomu, že se to vážně stalo, a existuje to jen ve vašich vzpomínkách, stalo se to vůbec, když taková vzpomínka zmizí? Když si to nikdo jiný nepamatuje, je to vůbec pravda? Po chvíli už si člověk není tak jistý. A taková vzpomínka se vlastně moc neliší od vzpomínky na něco, co jste si jen představovali, protože jste o tom třeba četli dobrou knihu nebo viděli film.

Znovu jsem sebou trhl, protože mě do zad trefila další sněhová koule. Ale naučil jsem se, že někdy je lepší lidi

ignorovat. Pak rychleji přestanou a začnou dělat něco jiného. Vrazil jsem si ruce do kapes a zrychlil jsem. Kdybych svým spolužákům pověděl o Akademii času, beztak by mi nevěřili. Navíc to bylo samozřejmě zakázané. Ale každý den jsem čekal, kdy se mi znovu ozvou. Tentokrát oficiálně jako kadetovi.

Vzdychl jsem. Akademie času mohla jednat mimo čas, problém byl jen to, že jsem netušil, kdy přesně – v našem letopočtu – se to stane.

„Tak kdepak je tvoje sestra?“ Kiřin pronikavý hlas byl moc blízko a hučel mi v uších... „Odčarovala se pryč? Tvoji rodiče jsou magoři. Třeba se schovala do sarkofágu. Nebo ji tvoje máma vystřelila do vesmíru?“ Následoval známý smích, který připomínal vytí hyeny.

Přece jen jsem se předklonil a nabral do holých rukou sníh. Dělal jsem, jako že tupou bolest v prstech necítím. Zrovna dneska jsem si samozřejmě zapomněl rukavice. Pak jsem se napřáhl a vší silou jsem umačkanou kouli hodil po Kiře a skupině jejích kamarádů.

Jenže koule nebyla dost umačkaná a rozpadla se už cestou k nim. Bylo to fakt k vzteku. Ignoroval jsem další smích a rychle šel dál k jídelně.

Jídlo ve školní jídelně, kam mě rodiče přihlásili, abych jedl „něco pořádného“, protože v tuhle hodinu byli ještě v práci, bylo prostě strašné. Dnešní oběd sestával z porce rozvařených špaget a ledového ovocného salátu, který po ničem nechutnal a brněly mě z něj zuby. Kdo by si pomyslel, že budu toužebně vzpomínat na zelené kostky slizu? Kostky jídla na Akademii

času vyráběla tiskárna na jídlo tak, že se pak přeměnily ve váš nejoblíbenější pokrm.

Moje oblíbená jídla nebyla sice dvakrát nápaditá, k naprosté spokojenosti mi stačila pizza a palačinky. Aspoň jsem nejedl jen jídla plná cukru, která si objednávala moje kamarádka Sakura. Jakkak se asi má?

Podíval jsem se na hodinky, bývalý časopásek. Bohužel se mimo akademii proměnil v úplně normální hodinky. Zase něco, co by mi nikdo nevěřil, kdybych o tom vyprávěl. Byly to sice poměrně moderní hodinky, ale určitě ne takové, kterým by se dalo věřit, že se s nimi dá cestovat časem.

Sotva jsme se oficiálně stali kadety s časopáskem, s jehož pomocí se dá samostatně cestovat časem, už z něj byly zase jen obyčejné hodinky. Napínavý otevřený konec v knize je proti tomu jako nic!

Když jsem se po obědě v jídelně vrátil domů, moji rodiče byli podle očekávání ještě v práci, táta v muzeu, máma v institutu. Vyhrabal jsem zpod mikiny klíč a odemkl jsem si dveře. Bohužel jsem ho příliš často ztrácel, takže jsem ho raději začal nosit na šňůrce kolem krku. Kromě domácích úkolů se toho dneska moc dít nebude. Vlastně jsem měl docela chuť na koulování, ale určitě ne s mými spolužáky. Leden byl chladný, neměli jsme fotbalové tréninky a tak nějak bylo všechno na houby.

Když jsem si sedl k psacímu stolu a otevřel učebnici matematiky, někdo zaklepal. Pomalu jsem otevřel dveře pokoje a za nimi se objevil obličej mého táty: brýle s tmavými obroučkami,

rozcuchané vlasy, k tomu měl na sobě tmavozelený manšestrový oblek, který vždycky nosil do práce v muzeu.

„Ty už jsi tady?“ zeptal jsem se, překvapený a vděčný, že mě zdrží od domácích úkolů.

„Mohl jsem dneska odejít dřív a chtěl jsem se podívat, jak se máš. Upřímně řečeno jsem myslel, že se ještě venku kouluješ s kamarády.“

„Jo, sníh teď perfektně lepí,“ připustil jsem.

Koulovačku bych si dal rád, ale jinak, než si táta představuje. Bylo by to spíš „já proti zbytku světa“.

Táta vzdychl. „Určitě už to nebude dlouho trvat, Maxi,“ uklidňoval mě, jako by mi četl myšlenky. „Ale myslím, že by ses měl přesto pokusit najít si pár kamarádů i tady.“

Skoro mi klesla brada. Obvykle s rodiči o Akademii času vůbec nemluvíme, ani v náznacích. Nechtějí říct něco nevhodného.

„Já bych tu taky rád měl kamarády. Ale chovají se ke mně, jako by zmizení moje sestry bylo nakažlivé. Všichni na mě koukají jako na magora.“

Zamrkal jsem, abych zahnal slzy, co mi vyhrkly do očí. Brečet teď fakt nepotřebuju.

Táta ke mně přistoupil blíž. Upřeně jsem hleděl dopředu, aby neviděl ty slzy.

„Prostě bych rád věděl víc. Jak dlouho to může trvat?“ zeptal jsem se přidušeně.

Táta si ukazováčkem a prostředníčkem promnul čelo, což jsem zahlédl jen koutkem oka.

„Víš přece, že ti toho zas tolik říct nemůžu, Maxi,“ odpověděl tiše a trpělivě.

„Proč může Sakuřina rodina mluvit o všem? Ona ví o akademii všechno a já, ačkoliv už jsem tam dokonce byl, pořád nevím skoro nic. Je to fakt strašný.“

Táta krátce zavadil pohledem o můj časopásek. Skoro to vypadalo, jako by snad z té věci měl strach, což jsem si samozřejmě určitě jen namlouval.

„Maxi. Sakuřiní rodiče jsou na akademii za hrdiny. Jejím otci svět časopisů vděčí za spoustu vynálezů. Proto samozřejmě o akademii hodně mluví. Víš, že u nás je to docela jiné. A jiné to být musí.“

Tátovi se na čele objevila hluboká vráska mezi očima, kterou jsem moc dobře znal. Samozřejmě. Nesmí o tom mluvit. Pokud poruší pravidla, hrozí nebezpečí, že je vymažou, což je ten nejhorší trest vůbec. Pak už by si nepamatovali vůbec nic. Možná by dokonce zapomněli i na Stellu? Při tom pomyslení se mi srdce rozbušilo tak mocně, až to bolelo. Určitě bylo správné ta pravidla dodržovat, i když to bylo k vzteku.

„Nechceš ještě něco k jídlu? Mám recept na prima palačinky, jestli nebylo jídlo ve škole nic moc.“

Vděčně jsem se na tátu usmál. Myslel to se mnou dobře. „Palačinky by byly boží.“

Poté co táta proměnil kuchyni v chaos plný misek, prachu z mouky, skořápek od vajíček a stříkanců těsta – představte si to asi tak, jako by vařil váš sourozenec ve školkovém věku –, na pánvičce byly první palačinky zajímavých tvarů a začalo

to báječně vonět. Táta najednou vypadal, že ho něco napadlo. Na rtech se mu objevil mazaný úsměv a vytáhl malou trojnožku, aby se dostal do nejvyšší skříňky v kuchyni. Nahoře nataženou rukou poslepu hmatl mezi balíčky mámina matcha čaje, sušené cizrny a dalších zdravých věcí, kterých byla naše kuchyň plná, a vykouzil úplně novou sklenici Nutelly.

„Dneska výjimečně,“ pronesl, slezl ze stoličky a podal mi tu sklenici. Pak se ke mně demonstrativně otočil zády. „Nevidím, kolik si toho na palačinku dáš.“

Usmál jsem se od ucha k uchu a pomyslel jsem si, že mám asi toho nejlepšího tátu na světě. Namazal jsem si palačinku pořádně tlustou vrstvou, jako ve vznášedle. I když jsem věděl, že pravá Nutella – ne ta z výživného slizu – je všechno, jen ne zdravá. Když jsem se nacpal k prasknutí a snědl nejspíš víc cukru než jinak za celý týden, zaslechli jsme klíče v zámku. Táta přistiženě vyskočil, popadl sklenici Nutelly, stoupl si na trojnožku a honem ji strčil za zásoby v kuchyňské skříňce. Máma vešla do kuchyně právě v okamžiku, kdy táta nako nevzrušeně dosedl na židli a bez dechu ze sebe vypravil: „Ahoj, miláčku.“

Máma pohledem přejížděla po kuchyni. Když uviděla ten chaos z mouky a skořápek od vajec, přimhouřila oči. Srdce mi bušilo, jako bych udělal něco zakázaného. Brzo se mi ale rozbušilo ještě rychleji z docela jiného důvodu, protože když se máma otočila, něco se jí zalesklo v ruce.

„To je,“ vydechl jsem s námahou a udělal jsem krok k mámě, abych jí to třpytivé cosi vytrhl z ruky, „pozvánka

na Akademii času?“ Nechtělo se mi tomu věřit. Vážně už jsem si pomalu začínal myslet, že jsem si to všechno jen vybájl. Ale teď tu byla. Lesklá, měkká i pevná zároveň, jako pozvánka do uchazečské fáze. Pohledem jsem rychle přešel řádky pod mým třpytícím se jménem.

*Vyzvednutí kadetů a kadetek prvního segmentu se uskuteční
2023011500 UTC
Místo: Jezerní ulice 108*

S hučením v hlavě jsem souřadnice světového času přepočítával do našeho času. Polekaně jsem vykřikl, podíval jsem se na kuchyňské hodiny na zdi a pak zpátky na pozvánku.

„To je za sedm minut!“ Horečně jsem přemýšlel, jak to za tak krátkou dobu mám stihnout do Jezerní ulice 108. Bylo to v zásadě nemožné. Váha celého domu mi najednou spočívala na ramenou a zalilo mě čiré zoufalství, protože jsem na tu pozvánku čekal tak dlouho, ale pak jsem si jí očividně nevšiml. Jak se mi to mohlo stát?

Než jsem se však vzpamatoval, táta už spolkl poslední kousek palačinky, vyskočil a vylovil z kapsy kalhot klíčky od auta. „Pojď, máme teda jen sedm minut. Ale problémy s časem nás ještě nikdy neodradily. Pojedeme spolu,“ prohlásil. Asi tak o deset vteřin později jsme seděli v autě, táta túroval motor, jako by seděl v Lamborghini, a ne v rozhrkaném Volkswagenu Beetle.

2

Takhle jsem mámu ještě nezažil. Z jejího rozkazovačného tónu by se mohl poučit sám nejpodlejší agent a učitel tělocviku z Akademie času v jednom Julio Baghera. Najednou jsem si dovedl představit, že máma i táta byli kdysi agenti na misi.

Jako bychom už teď cestovali časem, stál jsem ještě před časem odletu vznášedla se svými rodiči na zasněžené louce na konci Jezerní ulice. Vzduch praskal, holé větve ovocných stromů, lemuujících polní cestu, vrzaly, jako by foukal silný vítr. Ale my dobře věděli, co to je. Stačilo mrknout, vzduch se začal mihotat a uprostřed louky se objevila malá, polorozpadlá chajda. Máma mě objala, políbila mě na čelo a zamumlala: „Užij si to, Maxíku. Dávej na sebe prosím pozor!“

Tohle objímání jsem nenáviděl! Ale v tuhle chvíli mi to bylo vážně fuk. Táta mě taky pořádně zmáčkl a popřál mi, ať se s kamarády bavím. Sice jsem se s rodiči loučil jen nerad, ale moc jsem se těšil, že znovu uvidím Raviho, Sakuru a Valentinu. Cestou ke vznášedlu jsem zapadal až po kolena a nechával jsem za sebou hluboké stopy ve sněhu. Ale ani mokré nohavice mě nemohly naštvat. Plný radostného očekávání jsem uháněl – pokud se moje srandovní poskakování ve hlubokém sněhu dalo označit za „uhánění“ – ke vchodu polorozpadlé chajdy. Za ní mě čekala známá recepce akademie, kde to vypadalo jako v zubní ordinaci, a tady seděla za holografickou cedulkou se svým jménem paní Borgová, tentokrát s neonově

zelenými vlasy. Vůně levandule a motorového oleje by na mě sice neměla mít takový vliv, ale připadalo mi, že se vracím domů.

Paní Borgová zamrkala, což dost umocňovala tlustá skla jejích brýlí, a pak svým obvykle přísným tónem pronesla: „Vítejte v prvním segmentu, Maxi Kastle. Prosím, zaregistrujte čas svého příchodu.“ Z lesklého pultu vystřelil kovový had s jedním obrovským vykuleným okem. Jeho čočka se trochu zúžila, takže to vypadalo, jako by na mě to strašidelné oko mrkalo a přibližovalo se. Podíval jsem se z vykuleného oka na paní Borgovou a kolečka v mém mozku se roztočila. Ty oči si byly tak podobné, že to nemohla být náhoda. Že by snad paní Borgová nebyla... člověk?

„Naskenuj svou duhovku, prosím,“ vyzvala mě paní Borgová důrazně, já zahnal všechny myšlenky a podíval jsem se přímo do toho oka. Nakrátko mě oslepilo červené světlo, pak vykulené oko zajelo zpátky do pultu a ozval se důvěrně známý hlas: „Vítejte zpět, Maxi Kastle.“ Podíval jsem se na své pravé zápěstí. Už na něm nebyly ty obyčejné náramkové hodinky, konečně na mě zase svítil displej mého časopásku a z něj se ohlásila DaVinci: „Přejete si, abych vás někam navigovala?“

„To není nutné,“ vložila se do toho paní Borgová. „Už jsi očekáván. Nezapomeň svoje bezdrátová sluchátka,“ dodala. Podala mi maličké špunty do uší a já si je okamžitě nasadil. Pak paní Borgová stiskla tlačítko a dveře za ní se otevřely do strany. K mojí radosti ke mně vyskočili Ravi a Sakura.

„Vítej zpátky, Maxi,“ řekl Ravi a krátce mě objal. Něco mě zatahalo za nohavici a já se podíval dolů. Zamrkala na mě Okurka, Raviho robokočka, která tu vlastně nesměla být, a přesto byla během závěrečného ceremoniálu povýšena na kadetku. Pokusil jsem se zatvářit přátelsky, ale naskočila mi husí kůže na ruku. I když jsme s Okurkou měli za sebou velké dobrodružství – během naší praktické zkoušky z cestování v čase se postarala o spoustu zmatku –, pohled na tu spoustu kovu s trochou vypelichané srsti mě maličko děsil. Ravi mi kdysi vykládal, že Okurka měla srst trojbarevné májové kočky. Ze tří barev bohužel zůstala jen ta černá, takže si můžete Okurku představit trochu jako politováníhodnou poraženou z nějakého nepěkného kočičího souboje. Přesto patřila k naší skupině. To byla hotová věc. Jen jsem si musel znovu zvyknout na ten pohled.

„Ahoj, Maxi,“ pozdravila mě i Sakura. „Jdeš akorát na večeri. Měli bychom si pospíšet.“

V duchu jsem se pousmál, ale ona se do mě hned zavěsila a táhla mě pryč. Trochu jsem se bál, že to po těch měsících odloučení bude divné, až se znovu uvidíme, ale moji kamarádi tu obavu okamžitě rozptýlili. Přesto něco viselo ve vzduchu.

„Kdepak je Valentina?“ zeptal jsem se a dveře do vstupní místnosti paní Borgové se za mnou zavřely. Ravi a Sakura se na mě podívali a pokrčili rameny.

„Netuším, co s ní je. Sám uvidíš.“ V tu chvíli se chvění pod mýma nohama vystupňovalo a vznášedlo odstartovalo. Teď jsem byl konečně skutečně zpátky na Akademii času. Ne

jako uchazeč, ale jako kadet prvního segmentu. Nedokázal jsem se přestat křenit, když jsme procházeli důvěrně známými chodbami.

Může se vám stýskat po jídle? To vám povím, že může, a jak! Začalo mi kručet v břiše, sotva se před námi otevřely zašupovací dveře do jídelny a vzduch naplnilo bzučení trubců spolu s nejrůznějšími vůněmi. A to jsem už dneska spořádal spoustu palačinek. Pohledem jsem putoval po sále, kde obrovští robosršni shazovali kostky slizu na talíře hostů, usazených u dlouhých stolů. Na obrazovkách na zdech, které vytvářely dojem oken, byl vidět obrovský kostel. Netuším, který to byl, takových slavných kostelů je celá spousta, ale přesto jsem si pohled na něj užíval. Jako už dřív jsem přemýšlel, jestli ty obrázky nějak souvisejí se skutečnou polohou vznášedla, ale zatím mi to ještě nikdo nepotvrdil.

Automaticky jsem zamířil ke stolu, u kterého seděli v bílém oblečení uchazeči a uchazečky, ale Sakura mě zatahala za rukáv. „Už nejsme uchazeči, na to jsi zapomněl? Můžeme teď sedět kdekoli.“ Rozmáchla se rukou přes rozlehlou halu. Vlasy vyčesané do vysokého culíku se jí přitom rozhoupaly. „Pojďte, támhle je volný stůl, tam nás nebude nikdo rušit.“

Podíval jsem se k tomu stolu, pak na všechny ty lidi v bílém nebo šedém okolo a zastavil jsem se. „Neměli bysme se napřed převlíknout?“ zeptal jsem se.

„V den příjezdu jsou pravidla volnější,“ rozptýlila Sakura moje starosti. „Než nám přidělí pokoje, můžeme tu chodit v oblečení z venku.“

Šel jsem za nimi oběma a oni zas šli za Okurkou, která kráčela vpřed se vztyčeným ocasem. Její odznak kadetky, který jsme všichni získali v první části výcviku, se při každém kroku zaleskl. Putoval jsem pohledem po ostatních a hledal jsem v davu Valentinu, ale nikde jsem ji neviděl. Sakura si vybrala stůl blízko okna. Ravi a Okurka si sedli spolu naproti mně a Sakuře.

„Jak dlouho už tu jste?“ zeptal jsem se, jen co jsem si u DaVinci objednal hranolky. Zdravé hranolky! To je sen!

„Já asi tak hodinu,“ odpověděla Sakura. „Ravi a Valentina o hodinu déle?“ Podívala se na Raviho, jestli souhlasí. Ravi a Valentina bydleli oba někde v Itálii, proto je vyzvedli společně.

„A kde je Valentina teď?“ chtěl jsem vědět.

Ravi jen pokrčil rameny. Okurka vyskočila na stůl a dožadovala se pozornosti, takže skoro převrhla skleničku, která zrovna vyjela z otvoru ve stole. Očividně bude neustále tropit zmatky.

„Jak jste se měli doma?“ odvedl jsem pozornost od kočky. Raviho pohled se zakalil, takže bych tu otázku nejradši vzal zpátky. Jako by Okurka vycítila jeho smutek, dotápala k Ravimu a otřela se mu srstnatou částí svého těla o ruku, kterou pevně svíral sklenici. Ravi nakřáplým hlasem pronesl: „Pořád ještě nic nevíme o tátovi. Babičce se daří čím dál hůř, není to...“ přešel si hřbetem ruky po nose a popotáhl, „dobrý. Máma není cestovatelka v čase a nic neví, takže jsem musel Okurku celou dobu schovávat, což se jí vůbec nelíbilo.“

Tenhle smutek, co všechno požírá, jsem sám dobře znal. Stejně to bylo s mojí sestrou Stellou. Hrozně moc mi chyběla, den ode dne víc. Jestli to má Ravi podobně s tátou, dovedl jsem si tu bolest představit, ale nevěděl jsem, jak mu pomoci. Položil jsem mu ruku na předloktí a zlehka ho stiskl. Tímhle gestem mě přece táta vždycky uklidňoval. Vznikla malá pauza, během které se kostky slizu na našich talířích přeměnily v objednané jídlo. Pak i Sakura položila Ravimu ruku na předloktí. Vypadalo to, že to vážně funguje, a trochu mu to ulevilo od tíhy, co mu spočívala na ramenou. Znovu se narovnal a jedli jsme dál.

„A co u tebe doma?“ zeptal jsem se Sakury, když jsem se posilnil pár hranolky.

„Echhhh,“ vzdychla místo odpovědi. Protože měla pusku plnou křupavých, se sýrem zapečených tortillových chipsů, vyprskla přitom drobečky po celém stole. Zamávala omluvně rukama, smetla pár drobečků a rekordně rychle žvýkala. Pak se zhluboka nadechla a začala vyprávět: „Doma to bylo strašný! Vážně strašný. Netuším, co se stalo, ale moje rodiče propustili. Nálada je na bodu mrazu, to si dovedete představit.“

„Propustili je ze služby pro akademii?“ zeptal se Ravi šokovaně. Sakura smutně přikývla a ponořila další sýrový lupínek do dipu. „Je to fakt blbý. To nejhorší ale je, že kvůli tomu odchodu o tom samozřejmě nesmějí mluvit. Nesmějí mluvit už *vůbec o ničem*.“

To mi bylo povědomé. Chápavě jsem přikývl. Je hloupé, když člověk nedostane odpovědi na palčivé otázky.

„A abychom se nějak zabavili, pomáhala jsem digitalizovat všechny podklady v dílně mého strýce. Ten projekt běží už čtyři roky, ale brzo to bude hotové.“ Povzdychla si tak úpěnlivě, jako by to bylo to nejhorší na světě.

„Co je to za podklady?“ chtěl vědět Ravi.

„No, všechno možné o rozjetých a případně ukončených vynálezech.“

Nejspíš na mně bylo vidět, že netuším, o co jde – už zase –, protože Sakura se na mě obrátila, aby mi to vysvětlila: „Moje rodina už celé generace zodpovídá za vybavení vznášedla a ostatní technické vymoženosti.“ Pravda, to můj táta zmiňoval.

Ravi to doplnil: „To je dost skromně formulovaný. Skoro všechno, co agentky a agenti každý den používají, vynalezl někdo z tvé rodiny.“

Sakuře byla ta chvála očividně nepříjemná, protože trochu zahanbeně upřela pohled do talíře a zamumlala: „Přesto mě vůbec nebaví digitalizovat a katalogizovat všechny ty staré krámy. Jak ses měl doma ty, Maxi?“ obrátila se na mě.

„Obávám se, že taky nemám žádné skvělé zprávy. Radši na to ani nechci vzpomínat.“ A to byla čirá pravda. Byli jsme všichni na jedné lodi, takže měli oba pochopení, že o tom opravdu nechci mluvit. Zbytek jídla i dezert jsme si vychutnali v tichu. Tu a tam jsme zachytili obdivné pohledy bíle oblečených uchazečů, kteří se hihňali, kdykoli jsme se s nimi střetli pohledem. Ještě si pamatuju to rozrušení, které jsem pociťoval během svého prvního pobytu tady. A pořád jsem

byl stejně rozrušený, koneckonců snad konečně zjistím, co se stalo Stelle, a možná ji najdu. Aspoň mi to tak Stella slibovala v té podivné zprávě, kterou mi poslala, když jsem po uchazečské fázi odcházel ze vznášedla. Bohužel se ta zpráva přerušila v rozhodujícím místě: „*Brzo se zase uvidíme! Teď musíš...*“ stálo v ní, a pak jsem se vrátil do běžného času. Na konec té zprávy jsem čekal půl roku. Mohl jsem jen doufat, že se se mnou Stella znovu spojí. Byla koneckonců důvodem, proč jsem tehdy vstoupil do té strašidelné chajdy paní Borgové – ačkoliv jsem za to od té doby rád z tisíce jiných důvodů.